

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo - Datum 17. 3. 2012

Skupina divadla HaDi Vaše jméno Hana Svobodová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 24/25 Pohlaví ženské/ženské

Studium studentky JAMU (Bc./Bc.) Povolání klapka v ČT/student

- Jak trávíte svůj volný čas?
- V divadle.
- V divadle, v našem amatérském divadle.
- Když zkusíme tak trávíme většinu večerů plus víkendy. Vlastně, i když ten člověk nehraje tak tam může být.
- My jsme tam. Studujeme obě JAMU, takže chodíme hodně do divadla, protože máme levnější lístky. Baví nás to, takže chodíváme večer do divadla. Sport moc ne.
- Všechno to stáhlo divadlo.
- Všechno je to kolem divadla. Já se dívám hodně na filmy.
- Já si doma tancuju, aspoň to.
- Jak často do divadla teda chodíte?
- Celkem často.
- A když je to něco jiného než divadlo, třeba kino. Jak často chodíte?
- Do kina se snažím chodit minimálně jednou do měsíce, někdy častěji. A snažím se chodit do těch malých kin, jako občas jdu do multiplexu, ale hlavně do Lucerny, Artu a tak. Do Skaly jsem chodívala a teď už ne.
- A co posledního si třeba viděla?
- Teď na posledy jsem viděla třeba „Signál“. Chodím hodně na český filmy, protože si myslím, že je dobrý podporovat tu českou kinematografii. Tak se snažím je vidět.
- Já moc do kina nechodím. Ale jdu sem tam. Ale právě to pak jdeme se sestrou udělat si večer. A to jdeme prostě na nějaké...co dávají v ten čas, který zrovna potřebujem.
- A ještě nějaký kulturní vyžití?
- Koncerty, moc ne.
- U mě taky ne.
- Muzea a galerie, to velmi, velmi, velmi zřídka.
- Když dáme stranou divadlo jako práci, tak do divadla jen jako divadla chodíte jak často?
- Byli doby, kdy jsme chodily fakt dvakrát třikrát týdně. Teď tím, že obě zrovna zkoušíme, takže tři večery v týdnu, i čtyři večery v týdnu a víkendy zkoušíme. Tak za a, nemáme moc času. Tam vybydou dva dny v týdnu, kdy nic nedávají, nebo jsme rády, že můžeme zůstat ten večer doma, takže teď po pravdě...
- Ale když jsme měly čas tak jsme chodily hodně čas.
- Když jsou volný večery tak jsme byly fakt dvakrát třikrát týdně.
- A do jakých divadel chodíte nejčastěji?
- Tak chodíme rády do Buranteatru, do HaDi. Do Husy moc ne, protože tam mají vyprodaný, takže se tam člověk nedostane na levný lístek nebo ten skoro zadarmo. Pak jako sem tam do MdB.
- Do MdB jsme začaly znovu.
- A do Mahenky moc ne.
- Do Mahenky já vůbec.
- Tam jsem byla dávno naposled.
- To já taky.
- Do Janáčkárný to je jako spíš, jako, že si řekneme, zvládneme to a půjdeme se podívat na operu.
- To je vždycky takový zážitek speciální.
- Do Bolka tam vůbec nechodíme. A do Reduty.
- Do Reduty jo.

- A co nějaká alternativnější scéna nějakých souborů?
- Chodíme... kamarád hraje v takovém... jak se jmenujou vlastně?
- Já vlastně ani nevím.
- Oni mají nějaký název, to si teď nepamatujujeme. Dělá to Lucia Repašská a je to...
- D'EPOG.
- Jo, D'EPOG, to je přesně ono. Ale chodíme spíš, že on nás jako zve. Ne, že bychom to nějak zvlášť vyhledávaly.
- No, moc ne.
- A ještě do Marty sem tam zajdem. Ale teďka jsem tam byla jenom, protože jsem to produkovala, jinak bych tam nešla.
- To je fakt no.
- Jaký typ divadla máte rády? Jako ze žánrového hlediska?
- Žánrového hlediska, to je těžko říct... to záleží vždycky na těch jednotlivých inscenacích.
- Právě, a na jednotlivých divadlech.
- Já mám docela ráda vážný věci. Když to má nějaký silný téma. Ale na druhou stranu se i ráda zasměju. Když je to nějak propojený, tak to je nejlepší.
- Když je to vážný a je v tom ten hroznej vtip, že je to hrozný vlastně.
- Proč chodíte vlastně do divadla, kromě toho, že tam chodíte do práce nebo za studijními účely?
- Já vlastně nevím. Protože už jsme na to zvyklí.
- No, jsme na to zvyklí.
- Co vás třeba přivedlo poprvé do divadla?
- Mě asi maminka.
- Mě taky rodiče, určitě. A pak nás vlastně obě dali do dramatařáku a u nás se pořád chodilo do divadla. U vás vlastně taky.
- Měli jsme předplatný do MdB, tak jsme chodili pravidelně.
- My jsme taky chodili pravidelně. Tak si na to člověk zvykne.
- Co je na tom krásný? To, že každý to představení je jiný a že člověk vidí ty živý herce a cítí z nich tu energii.
- Donutí to zamyslet se nad různýma věcmi.
- Spojíte to divadla kromě práce ještě s nějakou širší společenskou akcí? Třeba, že pravidelně když jdu do divadla, jdu pak s kamarádama na pivo nebo něco takového. Máte to?
- To asi ne.
- Pro mě to není taková událost. Normální trávení večera, takže to nespojujeme.
- Prostě se domluvíme, že jdeme do divadla, potkáme se tam, podíváme se na představení. Pak si někde jdeme sednout, když se o tom třeba chceme pobavit, ale není to tak, že bychom pak šly s kamarádama zapařit.
- Taky tím, že se rozhodujeme z hodiny na hodinu, tak se ani nijak zvlášť neoblíkáme.
- Podle čeho vybíráte, na co jdete?
- Hodně podle divadla a podle toho kdy máme čas. Jestli jsme to viděly nebo neviděly a jestli nás ten titul nějak zajímá. To už je, ale asi to poslední.
- Většinou se podíváme, co ten den dávají, když máme volno. Vybere mi, co jsme neviděly, co jsme viděly a co vidět nechceme.
- Čtete si o tom něco předem, obsahy?
- To ne.
- Recenze?

- Buď to známe. Recenze já taky moc nečtu.
- Já taky ne.
- Když je to něco úplně neznámého, tak si přečtu ten krat'ouček popisek na tři řádky, ale moc ne.
- Co na vás nejvíc působí z těch propagačních vrstev?
- Propagace se mě nějak moc nedotýká.
- Myslím to úplně celkově. Když vůbec nevíte, tak co na vás působí? Třeba leták?
- To je tak přirozeně. Víme, že máme volnej večer tak se tam snažíme něco nacpat. Takže sáhnem po kultu a zjistíme, co dávají.
- Takže kult.
- Řekla bych, že ten funguje dobře.
- Co vás přivedlo do HaDi a kdy?
- Já jsem byla v HaDi ještě když hráli v Kabinetu múz a to jsem tam byla. Ale to jsem byla ještě na gymplu. Ani nevím, jak jsem se tam dostala. A potom když jsme začaly chodit na JAMU, tak jsme to začaly zkoumat a že si projdem všechny ty brněnský divadla. Tak jsme se právě dostaly i tam. Docela dost jsem si to tam oblíbila. Když jsme byly v prváku, druháku (teď jsme teda v pátáku). Takže jsem si to tam dost oblíbila a chodila tam i sama. Chodila jsem tam hrozně ráda a nepotřebovala jsem nikoho.
- Co to bylo za dobu?
- To byla doba, kdy tam hráli „Lulu“, „Černou sanitku“. Soubor, ještě Plodková tam byla a byl to ještě ten starý soubor, než odešli všichni do Prahy. Teď si myslím, že už to jakoby není ono. A hrozně se mi líbila ta dramaturgie, to zpracování. Bylo to takový jakoby svěží.
- Sledujete tvorbu těch lidí i mimo HaDi?
- Dramaturg je tam jinej. Ale myslím si, že je to hodně záležitost i režie a všechno tam vlastně dělala Ámsler.
- To rozhodně ne. On to dělal Balák všechno.
- To je pravda. To dělal Balák.
- Právě proto se ptám, protože on už teď není v HaDi.
- Já už tohle ani nevím. Mně se to líbí a ani jsem si nezapamatovala, kdo to vlastně dělal, takže jsem ho ani nevyhledávala dál. Je to taky těma hercema, tím souborem.
- Proč do HaDi chodíte, co se vám na tom divadle líbí?
- Pro mě je to úplně jiný než všechno ostatní v Brně.
- Můžeš specifikovat čím?
- Má výraznou scénografii. Je to takový surový.
- Ono je to i tím prostorem jaký tam mají, podle mě. To je docela příjemný, ten prostor. Jako diváci jsme blízko. Je mi tam prostě dobře. Není to takový to honosný, když sedím dál od těch herců jako v Národním.
- I ten styl té práce co člověk vidí na těch hercích.
- Kdybyste měly charakterizovat proč je HaDi lepší než Husa, nebo srovnat HaDi a Redutu?
- Husa je podle mě na nás moc experimentální. Ale je pravda, že jsme teď v HaDi některý ty kusy neviděly, protože nás to ani neláká ty tituly. Když si to právě člověk přečte to krátký. Jako třeba „Česká měna“. Přečtu si o tom a vůbec mě to neláká. Já nevím třeba je to dobrý. Když budu mít volno tak na to půjdu, ale vůbec mě to nezaujalo.
- Ve srovnání s tou Husou, já jsem toho vlastně ani moc neviděla.
- Já jsem toho viděla docela dost.
- Já nemám ráda, když dělají ty politický věci. To mě totiž moc nebaví.

- Ono když se i člověk podívá na jejich webky. HaDi má super webky.
- Já nesnáším webky Husy.
- Už jenom ten styl. Je to takový čistý, jednoduchý.
- Co jste viděly naposledy v HaDi?
- Vy jste byli na té „Poruše“.
- No, byli jsme Na „Poruše“.
- Já jsem byla s holkama podruhé na „Uchu“. Ale teďka zkoušíme, takže tam jít nemůžu. Ale těším se strašně na ten „Svět v ohrožení“. Já mám strašně ráda Havelku. A „Indiána v ohrožení“ se mi strašně líbil. Asi třikrát jsem to viděla. A šla bych na to ještě jednou. Ale měli vyprodáno, když jsme na to chtěly jít.
- Jo, no měly vyprodáno. Na to se taky těším.
- Jo, ještě „Sloní muž“ byl taky tehdy, když jsem tam chodila. To byly hrozně dobré věci. A nechodili vůbec lidi, to si pamatuju. To byl zase problém, byly lístky za padesát. Nebo jsme tam čekaly...to jsme byly na tom „Uchu“ zrovna...to je fakt dobrý představení. A my jsme čekaly hrozně dlouho...už bylo pět po půl, jakože to dávno mělo začít, protože ještě oddělávali židle, protože aby tam byly řady, aby to nevypadalo, že je tam prázdné. Na tomhle mě to bylo zrovna líto.
- Čím si myslíte, že to je?
- Jako těžko říct, protože oni jednu dobu právě ty diváky měli.
- Já nevím. Mě prostě přijde, že ačkoli je CED by měl být celkovej, tak ta Husa z toho vystupuje, že má...že na sebe stahuje veškerou pozornost.
- To podle mě ani lidi neví, že je to jakoby CED.
- No právě, ten CED samotnej by mohl víc prosazovat. Jste tady v Huse, tak se pojdte podívat do HaDi. A to se tam vůbec neděje. A já jsem o HaDi na gymplu vůbec...no znala jsem Husu, protože tam chodili moji rodiče a že jsme tam chodívali i se školou, ale HaDi jsem, ani jsem o něm dlouhou dobu nevěděla, že existuje. A myslím si, že to tak má i široká veřejnost, která nemá...
- Protože tam školy mají i dopolední představení, ale večer jsem v HaDi třeba školu neviděla. Nikdy jsem to tam nezažila. A v Huse tam jsme chodili furt. A myslím si, že lidi starší k tomu nemají blízko. Já si myslím, že to je divadlo pro mladě uvažující.
- Já si myslím, že by to mohlo, ale tím, že je ta Husa k té střední generaci, připomíná to jejich mládí, když tam chodili na ty zakázaný hry. U toho HaDi to tak nemají a ten repetoár není takovej, že by ho lidi znali. Nemá čím oslovit. Pokud tam nepůjdou, tak je to nemá čím oslovit.
- Tituly tam nejsou, který by si člověk řekl, to chci vidět.
- Jedinej titul, který jsme znala předem, byla „Psychóza“ a to jenom kvůli tomu, že jsme to měli číst.
- Myslíte si, že má HaDi nějaké specifické publikum?
- Já si myslím, že jsou tam hlavně studenti. Já vidím jako mladý lidi.
- Jsou jakoby taková větší divadelníci, mě přijde. Chodí na víc věcí. Zajímá je jako celá brněnská scéna.
- Neuvědomuju si, že bych tam viděla nějaký starší lidi. Občas asi, ale spíš ne.
- Myslíte si, že v Brně je nějaký divadlo, který nemá takhle specifický publikum?
- No, třeba MdB.
- Myslíš?
- No, všechny.

- No, právě.
- No, všechny. Takovej ten mainstream. Víš, že tam lidi co chodí třeba do HaDi nepůjdou.
- No, to já vím, ale to je furt...
- Lidi co chodí...
- Je to zacílený.
- To já vím, že je to zacílený.
- Ale já myslím, že tohle jde skrz ty generace, názory a tak.
- Jo, skrz generace, tak to jo.
- Na tu „Mary Poppins“ si zajdou všichni, zvlášť když mají děti.
- Jaký je váš nejsilnější zážitek spojený s HaDi?
- No, pro mě byla ta „Lulu“ úplně úžasná jako představení. To jsem úplně...to bylo úžasný. Tam byl ještě ten Ondra Havlík a ten tam dělal beatboxem různé zvuky a každá ta postava měla svou melodii, když přicházela. To bylo super, to se mi strašně líbilo. A taky ten „Sloní muž“. Tady ty všechny věci se mi líbily. Na to fakt ráda vzpomínám, na tuhle dobu.
- Mě se asi...mě hrozně zaujal „Indián“ a pak mě hrozně zaujalo to...“Extáze“, protože jsem se zamilovala do Petry Vajdové a já jsem ji milovala a ona potom odešla. Byla krásná.
- Viděly jste třeba v HaDi něco co se vám hodně nelíbilo?
- Moc mě nezasáhli ti „Idioti“.
- Jo, to mě přišlo divně udělaný. Jak mám docela ráda Trieru, neviděla jsem ten originál, ale tady mě chybělo...měla jsem u toho strašně moc věcí, které mně tam chyběly. Bylo to takový divný.
- Já z toho mám takovej...jak kdyby to šlo mimo mě.
- Já jsem potom některý věci neviděla. Pokud jsem od někoho slyšela, že to není nic moc, tak bych si na to ten večer nevyčlenila.
- Já se trochu vyhýbám některým těm věcem studiovým. Chtěla bych jít někdy na tu „Modelku XXL“, ale těm studiovým věcem se trochu vyhýbám.
- Dokázaly byste z dramaturgického hlediska pojmenovat, na co spíš půjdete? Třeba i v porovnání s jinými divadly.
- Já nevím.
- Já taky nevím.
- Na co spíš půjdeme. Když je prostě titul, je tam napsáno „Česká měna“, že je to inspirováno osobama z bankovek, tak to mě třeba neláká. Zní to nějak prapodivně. Teď tam hodně věcí zní tak prapodivně.
- Jak jsem tam dřív chodila, že mi někdo řekl, že je to super a proto jsem na to šla. A pak se mi to vlastně zalíbilo.
- A chodíte spíš na tituly nebo na režiséra, nebo na herce?
- Na režiséra vůbec ne. To právě hodně často nevíme.
- Já třeba když to pak vidím tak si řeknu, to dělal Amsler, že ho poznám třeba. Jako jediný. Ale jinak to vůbec, to jde mimo mě.
- Spíš jako fakt na ty tituly. U herců jsme pak překvapení.
- Já se na herce kouknu, ale neodradí mě to.
- V rámci divadel, jaký titul vás zaujme?
- Pro mě je to spíš o tom, že když bychom...
- Koukneme se do kultu a nějak se rozhodnem.
- Když si my sednem spolu a kouknem se do kultu, vidíme tam „Českou měnu“ a nic si k tomu nepřečetla, tak bych se rozhodla na to třeba i jít. Ale když se pak člověk kouká, co tam vlastně

dávají všude v těch divadlech...nevím to je takovej...asi subjektivní pohled, neoprávněnej. Člověk si vytvoří nějaký předpoklad.

- Ale ten mě právě zajímá. Co musí dávat, abyste na to šly?
- Nemyslím si, že my máme takový to, že tohle musím vidět. Spíš si řekneme, tohle vidět nechceme a ze zbytku pak vybereme.
- Trošku se orientujeme vzhledem k tomu, že máme státnice ze světového divadla a českého, takže aspoň něco nám něco někdy řekne. A teď když víme, jakým to divadlo pracuje stylem. Třeba jsem viděla „Sen noci svatojánské“ zpracovaný tolika způsoby, že už to vidět nechci. Když mi někdo řekne to je super zpracovaný, novinka, tak jo. Ale já spíš, mě třeba zaujmou názvy. Když to zní tak nějak moderně, ale ne prostě „Česká měna“.
- Ovlivnila by vás i cena, kdybyste chodily častěji do HaDi?
- Tak mi to teď máme za dvacet korun, takže...
- To je jedno. Změna ceny?! Kdybyste najednou musely platit 150 korun?
- Teďka začneme. Už se nám to právě blíží.
- Ve všech divadlech to tak nastane.
- Ale tady si myslím, že je to nastavený furt nějak dobře.
- Pokud by se to výrazně...pokud by představení stálo 250 korun, tak to by mě přišlo...
- To už se budu sakra ptát po ostatních, jestli to třeba viděli a jestli je to dobrý nebo tak. Když už zato budu platit ty peníze. Teď si to ještě můžeme dovolit zkusit všechno. Ale potom už...
- Myslíte si, že bude nějaký divadlo, který vypustíte?
- Moji rodiče měli vždycky pozvánky do MdB, takže jsem tam chodila...vlastně to zkusit zadarmo. Teď se zavedlo, a podle mě správně, že si člověk může koupit jeden lístek za 100 a druhý dostane zdarma, což si myslím, že je na MdB dost dobrá cena. Ale je to zrovna to co vidět nechci, takže bych to zato nedala.
- Jakože do MdB, pokud to nebude nějaký muzikál, který bych chtěla hrozně vidět, tak to možná jo. Na činohru se tam nevydám. To spíš půjdu radši do HaDi nebo do Husy.
- Taky. Já bych začala víc chodit do Husy, kdybych si musela koupit lístek dopředu, jako být normální divák. Ale tím, že za to platíme tak málo, tak člověk riskuje. Nepromyslí si to nějak moc do detailů a vyhodí za to dvacet korun za jeden večer.
- Ale už nad tím začínám přemýšlet, jak to bude.
- Já taky.
- Ale do Mahenky nebudu chodit nadále.
- Pokud se něco radikálního nezmění, tak taky ne.
- Všimáte si nějak propagace. Třeba letáků. Víte, kde máme plakáty?
- HaDi plakáty vidím vždycky když jdu do HaDi, ten velký. Ten tam vždycky visí vepředu.
- Jo, tam je pověšenej.
- Ale jinak jsem nezpazovala. A to já se docela dívám po těch plakátech. Jako MdB je má různě, ty člověk zaznamená. Mě přijde, že přestali...
- Mě taky. Mají tu svoji tramvaj.
- Máte ještě něco vy?
- Jak jsem říkala. Myslím si, že lidi si to nespojí, CED – Husa, HaDi. Ta Husa bere všechnu slávu. Jak by se to udělalo, aby ta Husa netratila, to opravdu nevím a nic mě nenapadá. Myslím, že se nedostane do povědomí lidí. Ještě ten Švanda. Mě to tam trochu děsí, ta kavárna, hospoda nebo co to je. A jak je to tak vedle a kdybych to neznala, tak bych si řekla Ježíši Maria.

- Já jsem tam byla mockrát, to mi nevadí. Spíš mě mrzí ta dramaturgie. Některý věci jsou dobrý, ale to co se dělalo předtím...to se ani nedá specifikovat. To nebyly tituly vyloženě. Třeba ta „Černá sanitka“, to bylo úplně skvělý. To nebyly ani tituly. Jak to bylo udělaný. Spíš jako počítali s tím divákem mladým. Jestli to bylo tím Balákem nebo tím souborem. Mám pocit, že ten soubor se furt proměňuje.